

7.3. Underretningspligt ved eksport af visse listevirk-somheders brugte produktionsanlæg

Miljø- og Energiministeriet har overvejet, hvorvidt brugte produktionsanlæg må antages at være »varer« i EU-retlig forstand og således omfattet af EF-traktatens forbud mod diskriminerende eksport-hindringer (artikel 34).

EF-domstolen har haft lejlighed til at tage stilling til varebegrebet i EF-traktatens artikel 30 om forbu-det mod importhindringer. I den såkaldte Vallonien-sag (C-2/90, Saml. 1992 I side 4431) fandt EF-dom-stolen, at ikke-genanvendeligt affald, hvis økonomi-ske værdi er tvivlsom, er omfattet af traktatens vare-begreb i artikel 30. Domstolen lagde herved vægt på, at det pågældende affald rent faktisk var genstande, der transporteredes over en grænse som led i en kommerciel transaktion. Denne argumentation vil utvivlsomt kunne overføres til afgrænsningen af va-rebegrebet i EF-traktatens artikel 34.

Ved eksport af brugte produktionsanlæg sker der en grænseoverskridende flytning af genstande som led i en kommerciel transaktion. Dette kunne tages som indtægt for et synspunkt om, at lovforslaget er omfattet af EF-traktatens artikel 34. Afgørende må i den forbindelse være karakteren af de produktions-anlæg, som underretningsordningen omfatter. I det omfang der er tale om anlæg, der – ligesom f.eks. fast ejendom – normalt ikke er flytbare, som har karakter af unika – modsat industrielt fremstillede varer – og som normalt ikke er genstand for handel på marke-tet, taler meget for, at ordningen falder uden for ar-tikel 34. Dette synspunkt støttes af, at informations-proceduredirektivet, Rådsk Direktiv 83/183/EØF, der regulerer medlemsstaternes indførelse af tekniske standarder og forskrifter for varer, definerer en vare – et »produkt« – som alle produkter, der fremstilles industrielt, og alle landbrugsprodukter.

Det er på denne baggrund Miljø- og Energimini-steriets opfattelse, at brugte produktionsanlæg ikke er omfattet af EF-traktatens varebegreb i artikel 34 om eksportrestriktioner og artikel 113 om den fælles handelspolitik over for tredielande.

Selv i tilfælde hvor f.eks. dele af brugte produktion-sanlæg er omfattet af varebegrebet, kan der – af-hængig af karakteren af den pågældende del – argu-menteres for, at de restriktioner, der indføres med lovforslaget, dels er begrundet i anerkendelsesværdi-g miljøhensyn, dels er proportionale, idet de ikke går videre end nødvendigt for at opfylde formålet. Det bemærkes herved, at lovforslaget alene angår særligt miljøbelastende listevirk-somheders brugte produktionsanlæg og ikke brugte produktionsanlæg generelt.

I relation til vurderingen af det anerkendelsesvæ-rdige formål kan det endvidere fremhæves, at en lig-nende ordning er etableret i EU-regi for industrike-mikalier, den såkaldte PIC-ordning, jf. Rådets for-ordning (EØF) nr. 2455/92 af 23. juli 1992 om udfør-sel og indførsel af visse farlige kemikalier.

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til § 1

Til nr. 1

Ændringen er en konsekvens af forslaget om under-retningspligt ved eksport af visse listevirk-somheders brugte produktionsanlæg. Ændringen betyder, at lo-vens formål udstrækkes til at omfatte miljøbeskyttel-se også i et globalt perspektiv.

Til nr. 2

Ministeren kan allerede i medfør af bestemmelser i den gældende miljøbeskyttelseslov f. eks. § 7, § 19, stk. 5, jf. stk. 1 og 2 og § 29 fastsætte regler om kon-trol med virksomheder m.v., herunder at kontrollen skal udføres som en egenkontrol for egen regning.

Det er utvivlsomt, at der i dag ved meddelelse af godkendelser, tilladelser og påbud efter miljøbeskyt-telsesloven kan fastsættes vilkår om, at der skal gen-nemføres en egenkontrol for egen regning, herunder at egenkontrollen skal gennemføres af en uvildig sagkyndig.

Imidlertid blev der ved en revision af bekendtgø-relse nr. 1159 af 19. december 1994 om erhvervsmae-sigt dyrehold, husdyrgødning, ensilage m.v. rejst tvivl om, hvorvidt der i bekendtgørelsen kunne fast-sættes krav om, at beregninger af kapacitet til opbe-varing af husdyrgødning skulle foretages ikke af landmanden selv, men af en sagkyndig f. eks. en landbrugskonsulent. Tvivlen opstod i sammenhæng med, at beholdere til opbevaring af husdyrgødning i medfør af miljøbeskyttelseslovens § 19, stk. 3 kan etableres uden forudgående tilladelse.

Med bestemmelsen tilvejebringes en utvetydig hjemmel for ministeren til at fastsætte regler, der normerer kravene til egenkontrol.

Med bestemmelsen præciseres endvidere, at mini-steren også i de tilfælde, hvor der ikke kræves tilla-delse til etablering af anlægget, virksomheden m.v. kan fastsætte regler om egenkontrol for egen re-gning.

Til nr. 3

Ved bestemmelsen tydeliggøres, at autorisationer kan tilbagekaldes, ikke blot af økonomiske årsager, men også såfremt indehaveren gør sig skyldig i grov